ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D. v právní věci žalobce: **E. H. O. G.**, zast. Mgr. Josefem Brožem, advokátem se sídlem Pod Všemi svatými 288/18, Plzeň, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 5. 2016, čj. MV-33267-3/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 4. 2017, čj. 30 A 109/2016-36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce proti usnesení Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 24. 11. 2015, čj. OAM-32323-11/DP-2015, kterým bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) s. ř. zastaveno správní řízení ve věci žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalované Krajský soud v Plzni v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Žalobce ve správním řízení nenavrhl žádný důkaz k prokázání toho, že mu byl stanoven náhradní termín státní zkoušky a potvrzení o studiu mu prozatímně

nemůže být vydáno. Žalovaná proto správně řízení z důvodu neodstranění nedostatků žádosti zastavila. Nepřerušení správního řízení do náhradního termínu státní zkoušky nepovažoval krajský soud za přepjatý formalismus.

II. Kasační stížnost

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Rozsudek označil za nedostatečně odůvodněný a posouzení skutkových zjištění za nesprávné. Jak krajský soud, tak správní orgány nahlížely na jeho situaci s přepjatým formalismem.

[4] Nad rámec žalobní argumentace stěžovatel vyjádřil nesouhlas s krajským soudem v závěru, podle kterého ke zjištění skutkového stavu postačoval pasivní přístup správního orgánu spočívající v pouhé výzvě k doložení listin. Správní orgán se mohl lékařské fakulty Univerzity Karlovy dotázat na stav studia a zkoušek stěžovatele a ověřit tak jeho tvrzení.

[5] Závěr krajského soudu, že správní řízení nebylo možné přerušit, nebyl podle stěžovatele správný; správní řízení naopak mohlo být přerušeno společně s výzvou k odstranění vad žádosti podle § 64 odst. 1 písm. a) s. ř.

[6] Stěžovatel namítl, že nebyl řádně poučen o možnostech procesního postupu. Je přitom cizincem, který neovládá český jazyk, pročež nelze aplikovat postoj, že si informace o průběhu řízení mohl opatřit sám. Stěžovatel uvedl některé argumenty až v odvolání, protože nebyl poučen o možnosti zajistit si pro řízení právního zástupce.

[7] Krajský soud se dostatečně nevěnoval žalobní argumentaci a prověření skutečného stavu věci; neřešil, že správní orgány rozhodovaly na základě neúplných údajů a relevantní informace ignorovaly.

[8] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že kasační námitky jsou totožné s žalobními a odkázala na své vyjádření k žalobě a na žalobou napadené rozhodnutí.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval obecně vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, jejíž důvodnost by sama o sobě postačovala k jeho zrušení. Ve své ustálené judikatuře mnohokráte Nejvyšší správní soud konstatoval,
že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o skutečnostech pro věc podstatných, resp.

jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud přitom neshledal, že by v napadeném rozhodnutí krajského soudu absentoval některý z výše uvedených požadavků. Krajský soud jasně uvedl, že se může zabývat toliko důvodností zastavení správního řízení. Přitom přehledně popsal rozhodný skutkový stav a s žalobními námitkami se řádně a srozumitelně vypořádal. Skutečnost, že se krajský soud s postupem žalované ztotožnil, sama o sobě nepřezkoumatelnost jeho rozsudku nezakládá.

[12] K povinnosti účastníků řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 52 s. ř.) ve správním řízení zahájeném na žádost se již Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 18. 3. 2015, čj. 6 As 7/2015-26; uvedl, že *„[s]e stěžovatelem lze souhlasit v tom, že správní řízení není ovládáno zásadami naprosto shodnými jako řízení civilní. Na druhou stranu i ve správním řízení mají účastníci povinnost označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 52 zákona správního řádu). Tato povinnost je přitom silnější v řízení o žádosti (jako v tomto případě), kdy ‚mnohdy dost dobře ani nelze požadovat na správním orgánu, aby obstarával za účastníka řízení podklady a skutečnosti, které povedou ke kladnému rozhodnutí, tedy k vyhovění jeho žádosti.' (VEDRAL, J. Správní řád: Komentář. 2. vyd. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 524).*" Přímo k předložení potřebných dokladů Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 Azs 12/2015-38, uvedl: *„Řízení zahajovaná na návrh, tedy i řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, nejsou ovládána zásadou vyšetřovací a koncentrace řízení je v nich namístě. Je zejména v zájmu žadatele (zde stěžovatele), aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné podklady. Pokud tak stěžovatel neučinil, je současná situace důsledkem pouze jeho nečinnosti.*"

[13] Podle § 44a odst. 6 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů *[k] žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území vydaného podle § 42d je cizinec povinen předložit náležitosti podle § 31 odst. 1 písm. a), b), d) a e)*; podle § 31 odst. 1 písm. b) téhož zákona *je cizinec povinen předložit doklad potvrzující účel pobytu na území.*

[14] V souzeném případě stěžovatel doklad potvrzující účel pobytu na území – potvrzení o studiu v akreditovaném studijním programu na vysoké škole – k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia ze dne 15. 9. 2015 nepředložil. Přílohou této žádosti bylo pouze prohlášení, v němž stěžovatel uvedl, že koncem října 2015 má zkoušky a potvrzení o studiu doloží po jejich složení. Prvostupňový správní orgán stěžovatele vyzval k odstranění vad žádosti (mimo jiné k doložení dokladu potvrzujícího účel pobytu) ve lhůtě do 31. 10. 2015 a správní řízení přerušil. Stěžovatel ve stanovené lhůtě doklad potvrzující účel pobytu nedoložil. Univerzita Karlova v Praze – Lékařská fakulta v Plzni prvostupňový správní orgán dne 26. 10. 2015 informovala o tom, že stěžovateli bylo k 1. 10. 2015 ukončeno studium pro neprospěch. Následně prvostupňový správní orgán vydal usnesení, kterým z důvodu nepředložení požadovaných dokumentů, správní řízení zastavil podle § 66 odst. 1 písm. c) s. ř.

[15] Z výše popsaného průběhu správního řízení před správním orgánem prvního stupně je zřejmé, že stěžovatel, i přes výzvu správního orgánu, nedostál své povinnosti k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia předložit mimo jiné doklad potvrzující účel pobytu. Povinností stěžovatele přitom bylo nejen studium tvrdit, ale také toto tvrzení náležitými doklady doložit. Sdělení Univerzity

Karlovy přitom vedlo k úsudku, že předmětné povinnosti stěžovatel ani dostát nemůže, neboť mu studium bylo ukončeno. Prvostupňový správní orgán proto naprosto oprávněně správní řízení zastavil.

[16] Stěžovatel ani při dalším procesním postupu nedbal povinnosti označit na podporu svých tvrzení důkazy, resp. důkazní prostředky. V doplnění odvolání sice uvedl, že mu byl umožněn náhradní termín státní zkoušky a že k ukončení studia fakticky nedošlo, potvrzení o studium mu však do úspěšného složení zkoušky nemůže být vydáno, tato svá tvrzení ale opět nijak důkazně nepodložil. Stav svého studia (umožnění náhradního termínu státní zkoušky) přitom mohl prokázat např. listinou nebo svědeckou výpovědí. Stěžovatel namísto toho na svou povinnost označit důkazy rezignoval a až v soudním řízení namítl, že se správní orgány měly Univerzity Karlovy dotázat na stav jeho studia. Takový postup považuje Nejvyšší správní soud za rozporný s povinnostmi účastníka správního řízení a to tím spíše, že se jednalo o správní řízení zahájené za žádost. Předložení důkazních prostředků, kterými mohlo být prokázáno trvání stěžovatelova studia, bylo ve výlučném zájmu stěžovatele. Byl to stěžovatel, kdo měl být procesně aktivní a správním orgánům nejen tvrdit, ale také prokázat, že stále studuje. Pro uvedené není kasační námitka důvodná.

[17] Ve stěžovatelově věci se jednalo o správní řízení zahájené na žádost; to není ovládáno zásadou vyšetřovací. Prvostupňový správní orgán stěžovatele vyzval k odstranění vad žádosti, tyto vady specifikoval a správní řízení do uplynutí lhůty pro jejich odstranění přerušil; již proto je zjevné, že jeho postup rozhodně nelze považovat za přepjatě formalistický.

[18] Správní řízení o žádosti může správní orgán přerušit fakultativně (§ 64 odst. 1 s. ř.) nebo obligatorně na požádání žadatele (§ 64 odst. 2 s. ř.). V souzeném případě bylo správní řízení přerušeno podle § 64 odst. 1 písm. a) s. ř. na dobu stanovenou k odstranění vad žádosti, tj. do 31. 10. 2015. V průběhu této lhůty stěžovatel nepožádal o její prodloužení a po jejím uplynutí nepožádal ani o přerušení řízení. V žalobě namítané přerušení řízení do doby, než proběhne náhradní termín státní zkoušky, nelze podřadit pod žádný z důvodů fakultativního přerušení řízení. Krom toho obligatorní přerušení řízení podle § 64 odst. 2 s. ř. bylo plně v dispozici stěžovatele. Správní orgány tak nebyly povinny správní řízení přerušovat.

[19] Co se týče kasační námitky, podle které nebyl stěžovatel řádně poučen o možnostech procesního postup, jde o námitku nepřípustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s. (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2004, čj. 1 Azs 34/2004-49, publ. pod č. 419/2004 Sb. NSS).

[20] Krajský soud se mohl zabývat pouze tím, zda bylo správní řízení zastaveno v souladu se zákonem. Konkrétními skutkovými okolnostmi případu se nezabývaly ani správní orgány, neboť pro stěžovatelovu pasivitu při odstraňovaní vad žádosti bylo správní řízení zastaveno dříve, než mohlo dojít k meritornímu posouzení věci. Postup krajského soudu, který se omezil na přezkum procesního postupu správních orgánů, byl proto správný.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[22] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jí soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 15. listopadu 2017

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu